

ANY XL ■ 18 DE MARÇ DE 2012 ■ NÚM. 12

PARAULA I VIDA

Passió per l'Evangelí

Prop de Sant Josep, celebrem el **Dia del Seminari**, la jornada dedicada a pregar i a ajudar amb els nostres donatius els nostres seminaristes i el nostre Seminari Diocesà. Jornada significativa i important per a tota l'Església diocesana, i a la qual enguany han volgut aportar la reflexió del lema «**Passió per l'Evangelí**». Donem gràcies a Déu per la generositat i l'entrega dels nou seminaristes que actualment s'estan preparant al sacerdocí al nostre Bisbat. Volem continuar sostenint-los i encoratjant-los, així com també als altres joves que en

el futur acolliran la crida del Senyor a servir la seva Església i a treballar pel Regne de Déu com a preveres. Diumenge vinent, si Déu ho vol, al Santuari del Sant Crist de Balaguer, tindrà la joia d'ordenar de diaca a un d'ells, Mn. Alfons Velásquez, nascut a Bogotà i ben arrelat a les nostres terres i a la nostra Diòcesi. Ell ve a sumar-se a la multitud de bons sacerdots que ha tingut i té el nostre Bisbat, servidors de Crist i dels germans, amb una vida totalment lliurada a la missió pastoral. És com una compar-

ció de béns entre Esglésies, ja que nosaltres hi vam aportar molts bons missioners fa uns anys, i ara són ells els qui vénen a servir i a cooperar en la nova evangelització d'Europa. Gràcies Senyor!

En temps de gran individualisme, en què la cultura dominant no ajuda els joves a prendre compromisos definitius i a donar-se del tot; i en un context social en què el celibat per amor a Déu i als germans causa estranyesa, és motiu d'acció de gràcies que un jove es decideixi a seguir el Crist posant-se al servei de les comunitats cristianes i de l'anunci de l'Evangelí, en un món que sovint es mostra indiferent al seu missatge. És un testimoni de la perenne joventut de la fe viscuda i testimoniada amb passió, humilitat, coherència i sacrifici.

«**H**e vingut a calar foc a la terra, i com voldria que ja estigués encesa!» (Lc 12,49). Aquesta era la «passió» de Jesús i aquest ha de ser el desig ardent dels seus deixebles, especialment d'aquells que estan cridats a ser-ne representants seus a la terra. La Bona Nova de Jesús, el seu «Evangelí», és que Déu ens estima com a Pare i s'ha fet definitivament proper a cadascun de nosaltres en la persona del seu Fill. Desitja escampar el foc del seu amor apassionat pels homes i dones d'arreu de la terra, i perquè això es realitzi té necessitat de persones que el mantinguin sempre encès en els propis cors i que el portin a un món que té necessitat de la seva llum i del seu escalf. Ens calen capellans que mantinguin viu el caliu de les comunitats cristianes: capellans engrescats i engrescadors, apassionats per la persona de Jesús i pel seu Evangelí, per l'Església i la seva missió en el món. I ens calen famílies, escoles i comunitats vives que nodreixin en els infants i joves l'amor per Jesús i la seva Església, i els transmetin l'Evangelí amb una vida coherent i un ensenyament convincent. Ho hem de demanar a Déu amb perseverança, i per la poderosa intercessió de Sant Josep.

El Senyor també avui continua cridant treballadors a la seva vinya, no en podem dubtar, a pesar que les circumstàncies actuals no ajudin gaire i els actuals adolescents i joves ho tinguin més difícil al moment de distingir amb claredat la seva veu. Fem, doncs, que la llum de l'Evangelí resplendeixi i pugui continuar atraient i il·luminant les noves generacions! I a la llum de l'Evangelí cadascú veurà i entendre la pròpia missió en l'Església i en la societat.

† Joan-Enric Vives
Arquebisbe d'Urgell

Setmana de la Família i de la Vida

▶ Durant la setmana del 19 al 25 de març totes les diòcesis amb seu a Catalunya celebren la Setmana de la Família i la Vida. Amb el lema «A més família menys crisi», es vol potenciar tot el treball que es fa a favor de la família com a cèl·lula principal de la societat. En moments de crisi econòmica, de crisi de valors, de sentit de pertinença o de soledat, la família és el lloc de referència de la persona en totes les circumstàncies. Aquesta Setmana és també una preparació per a la VII Trobada Mundial de les Famílies, que presidirà Benet XVI del 30 de maig al 3 de juny d'aquest any a Milà. Aquesta trobada té com a lema «La família, el treball i la festa». Hi ha unes catequesis preparatòries que es poden trobar al web oficial de l'organització: www.family2012.com. En català es poden descarregar des del web de

la Delegació de Família i Vida del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. A cada bisbat es pot demanar informació dels actes previstos.

GLOSSA

Atents al temps de Quaresma

Una colla de nens i nenes d'entre deu i dotze anys, integrats a la catequesi de postcomunió, van ser convidats a escriure els seus propòsits d'esforç i millora personal, de conversió, en iniciar el temps de Quaresma. Confegiren un mural col·lectiu —que aplegava una munió de papers amb les seves aportacions— abans de participar en la celebració litúrgica del Dimecres de Cendra. Propòsits d'esmenar actituds: «Procurar ser just i amable», «pararé la taula sense queixar-me», «portar-me bé a classe sense tonteries», «ajudar els pares abans que veure la tele o dedicar-me a l'ordinador», «superaré la mala actitud que he tingut amb els que estan al meu costat», «he de preocupar-me més per les persones necessitades i estalviar per ajudar-les», «seguiré l'exemple de persones bones»... De millora en les relacions amb els altres: «Escoltaré els altres amb atenció», «pensar què vull dir i com ho diré abans de parlar», «posar-me en la pell de l'altre», «reflexionar abans de dir coses que no penso ni sento», «parlar sense paraules ofensives i feridores»... D'aprofundiment en la consideració pel proïsme: «No jutjaré per les aparences», «mirar de bon ull a tothom», «tractar com m'agradaria que em tractessin», «acollir, donar, pacificar, estimar a qui ho necessita», «procuraré ser compas-

siva», «ajudar en els moments difícils»... La reflexió també portava a enfortir la relació amb Déu: «Apropar-me més a Jesús i dedicar-li més temps», «seguir resant cada nit i recordar-me de Jesús en els moments que hoestic passant malament i donar-li gràcies en els bons», «demanaré perdó pel que he fet malament», «mirar, parlar i actuar com Jesús». Aquests nens i nenes acompanyats dels seus catequistes, gràcies a la catequesi i a les accions litúrgiques pròpies del temps, s'han endinsat en la Quaresma amb uns propòsits concrets, intentant viure-la com un camí de fe i d'esperança, de conversió i de renovació.

Encara hi som a temps. Que la Quaresma no ens passi de pressa. Concretament i revisem el que volem fer a nivell personal: convé reconèixer i esmenar errades, cercar la proximitat de Déu, la seva misericòrdia i la pau amb el proïsme. Sense negligir la participació en les activitats quaresmals comunitàries. «Però ara —diu el Senyor— convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor, dejuneu, ploreu i lamenteu-vos. Ho dic jo, el Senyor.» Esquinceu-vos el cor, i no els vestits. Convertiu-vos al Senyor, el vostre Déu, que és compassiu i benigne, lent per al càstig i ric en l'amor, i que es desdieu de fer el mal» (Jl 2,12-13).

Enric Puig Jofra, SJ

Usar el remei de la misericòrdia

Fragment de l'homília del beat Joan XXIII, pronunciada el dia 11 d'octubre de 1962 —ara fa 50 anys— en l'obertura del Concili Vaticà II.

«L'Església no ha parat mai d'oposar-se a aquests errors i ben sovint també els ha condemnat, i molt severament. Avui, però, l'Esposa de Crist prefereix usar el remei de la misericòrdia que no pas el de la severitat; i pensa que no precisament condemnant, sinó mostrant millor el valor de la seva doctrina, cal atendre a les necessitats del nostre temps.»

Beat Joan XXIII

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, que se m'encasti la llengua al paladar.*
Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teniem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.
Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entrinstit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió.» R.

Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germans, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu.»

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes de los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, según las costumbres abominables de los gentiles, y mancharon la casa del Señor, que él se había construido en Jerusalén. El Señor, Dios de sus padres, les envió desde el principio avisos por medio de sus mensajeros, porque tenía compasión de su pueblo y de su morada. Pero ellos se burlaron de los mensajeros de Dios, despreciaron sus palabras y se mofaron de sus profetas, hasta que subió la ira del Señor contra su pueblo a tal punto que ya no hubo remedio. Los caldeos incendiaron la casa de Dios y derribaron las murallas de Jerusalén; pegaron fuego a todos sus palacios y destruyeron todos sus objetos preciosos.

Y a los que escaparon de la espada los llevaron cautivos a Babilonia, donde fueron esclavos del rey y de sus hijos hasta la llegada del reino de los persas; para que se cumpliera lo que dijo Dios por boca del profeta Jeremías: «Hasta que el país haya pagado sus sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta que se cumplan los setenta años.»

En el año primero de Ciro, rey de Persia, en cumplimiento de la palabra del Señor, por boca de Jeremías, movió el Señor el espíritu de Ciro, rey de Persia, que mandó publicar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así habla Ciro, rey de Persia: "El Señor, el Dios de los cielos, me ha dado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado que le edifique una casa en Jerusalén, en Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a su pueblo, ¡sea su Dios con él, y suba!"»

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgábamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos: / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.

¡Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

El diàleg de Jesús i Nicodem. Miniatura d'un còdex de la Biblioteca Nacional de Madrid

▶ Lectura de la carta del apòstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho vivir con Cristo —por pura gracia estáis salvados—, nos ha resucitado con Cristo Jesús y nos ha sentado en el cielo con él. Así muestra a las edades futuras la inmensa riqueza de su gracia, su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. Porque estáis salvados por su gracia y mediante la fe. Y no se debe a vosotros, sino que es un don de Dios; y tampoco se debe a las obras, para que nadie pueda presumir. Pues somos obra suya. Nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él nos asignó para que las practicásemos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios. El juicio consiste en esto: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra perversamente detesta la luz y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que realiza la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Jesús porta la plenitud

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 2Sa 7,4-5a.12-14a.16 / Sl 88 / Rm 4,13.16-18.22 / Mt 1,16.18-21.24a (o bé: Lc 2,41-51a) ■ **dimarts**: Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3.5-16 (Qualsevol dia d'aquesta setmana es pot dir la missa de lliure elecció amb les lectures següents: Mi 7,7-9 / Sl 26 / Jn 9,1-41) ■ **dimecres**: Is 49,8-15 / Sl 144 / Jn 5,17-30 ■ **dijous**: Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47 ■ **divendres**: Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.14.25-30 ■ **disabte**: Jr 11,18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53 ■ **diumenge** vinent, V de Quaresma (lit. hores 1a setm.): Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-23.

El fragment evangèlic d'avui té dues parts. La primera és un esment breu i típic de l'evangeli segons Joan a l'elevació de Jesús en la creu: «El Fill de l'home ha de ser enlairat», amb una referència clara a l'escena del calvari que evocarà la mirada al crucificat-exaltat. La fe se centrarà en la contemplació del que ha estat travessat amb una llança: «Miraran el qui han traspassat» (19,37). És l'horitzó vers el qual caminem en la Quaresma, una evocació del misteri que presideix la dinàmica d'aquests quaranta dies.

Però hi ha una segona part del text d'avui. L'anunci del kerigma joànic: «Déu estima el món i envia el seu fill únic per-

què tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna». Amb aquesta frase lapidària, l'evangeli segons Joan evoca l'horitzó que ja ha presentat el pròleg d'aquesta obra: Déu té un projecte de plenitud per al món i per a la humanitat. El pròleg anomena aquest projecte «el qui és la Paraula». Ara bé, el qui és la Paraula és Jesús, el fill de Josep, de Natzaret (1,14;1,45). Per tant, Jesús no ve a condemnar el món sinó a oferir-li la plenitud.

El text d'avui és, doncs, una crida a contemplar el qui ha pujat a la creu, però que també ha tornat al Pare que l'ha enviat. És una crida a viure del model en el qual ens hem d'emmirallar per arribar a la plenitud.

La teologia joànica és una teologia amb un to marcadament positiu, que valora la plenitud que Déu revela en Jesús per a tothom, sense excloure ningú. Tanmateix, aquest pla de Déu no és un projecte que s'aplica de forma mecànica i automàtica. Per a fruir-ne cal «fer la veritat», és a dir, per assolir aquesta plenitud a què està destinada a la humanitat, cal viure com Jesús.

«Fer la veritat» és una formulació magnífica del capteniment fonamental del cristià: la veritat, que és Jesús (Jn 14,6), l'anem fent tot caminant vers la Pasqua. No és una realitat feta i pastada. Si creiem, la fem cada dia.

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

12. El «Fill de Déu» domina des de la creu

El títol de *fill de Déu* prové de la teologia política de l'Antic Orient. L'emperador August —Jesús va néixer durant el seu regnat— va importar a Roma l'antiga teologia reial que procedia de l'Antic Orient, i es va proclamar ell mateix «fill del (Cèsar) diví», fill de Déu. Aquest acte d'August, moderat en el seu començament, després s'implanta a tot l'imperi com a culte de l'emperador romà, i vol dir que la pretensió de filiació divina es concentra del tot en l'emperador; en conseqüència, esdevé obligatòria l'adoració de l'emperador romà a Roma i a tot l'imperi.

Així, en aquesta hora de la història, topen la pretensió del reialme diví de l'emperador romà amb la fe cristiana que diu que el Crist ressuscitat és Fill veritable de Déu, que a ell pertanyen tots els pobles de la terra i que només a ell, en la unitat de Pare, Fill i Esperit Sant, es deu l'adoració divina.

La fe dels cristians, que no és política ni pretén tenir cap poder polític sinó que reconeix l'autoritat legítima (Rm 13,1-7), topa inevitablement amb el títol *Fill de Déu*,

amb la pretensió totalitària del poder polític de l'emperador, i caldrà que topi cada vegada amb cada poder polític que es presenti, i cada vegada es posa en una situació de martiri, en la comunitat del crucificat, que només regna des de l'arbre de la creu: «Regnabit a ligno Deus.»

Crist posseeix per herència tots els pobles de la terra. Però aquest *domini* sobre els pobles de la terra ja no té cap caràcter polític. Aquest rei ja no destrossa els enemics amb una vara de ferro (Sl 2,9), ell domina des de la creu, d'una manera ben nova. La universalitat es realitza a la manera humil de la comunitat en la fe; aquest rei regna per la fe i l'amor, no d'altra manera. L'expressió *Fill de Déu* se separa de l'esfera del poder polític i esdevé expressió d'una unitat amb Déu ben especial que es revela en la creu i la resurrecció.

Per entendre del tot la profunditat d'aquesta unitat, d'aquest ser Fill de Déu, cal ajuntar-hi altres corrents de la fe bíblica i també el testimoni de Jesús mateix (*evangelis d'avui*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

Deja ya de preocuparte

- Deja ya de preocuparte por tantas cosas secundarias que no necesitas. Evitarás la angustia.
- Deja de preocuparte por el mañana. Para la mayoría el mañana es el hoy. ¡Sirve! ¡Ayuda!
- Deja de estar molesto por naderías que la mente suele ampliar y agigantar. Así no vivirás ni dejarás vivir a quienes estén a tu lado.
- Deja de preocuparte por todo cuanto no está en tus manos y que no puedes controlar. Cosecharás congoja.
- Deja de sentirte humillado porque te han herido el *amor propio*, que ahora *grita*. Nos hace falta más humildad y menos *yo*.
- Deja ya de torturarte por lo que han dicho de ti. Tú actúa rectamente. Necesitamos más vida espiritual.
- El Dr. William James, profesor de la Universidad de Harvard y padre de la psicología moderna norteamericana, enseñaba a quienes vivían *preocupados, turbados, nerviosos, ansiosos*:
- «La mejor cura para la *preocupación* es la fe religiosa, es la vida espiritual.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

18. ✠ Diumenge IV de Quaresma. Sant Ciril de Jerusalem (315-386), bisbe i doctor de l'Església; sant Salvador d'Horta, rel. franciscà, de Santa Coloma de Farners (la Selva), morí a Càller (Sardenya, 1567).

19. Dilluns. Solemnitat de sant Josep, espòs de la Verge Maria, natzarè, patró de l'Església universal i dels agnizants, i també dels fusters; sant Amanç o Amanci (s. vii), diaca romà i mr. a Flandes.

20. Dimarts. Sant Ambròs de Siena, rel. dominicà; sant Martí de Dumio, bisbe; santa Fotina, màrtir samaritana; santes Eufèmia i Alexandra, màrtirs.

21. Dimecres. Sant Filèmon o Filemó, mr. (287) a Egipte; santa Fabiola (†399), matrona romana.

22. Dijous. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. Divendres. Sant Josep Oriol (1650-1702), prevere de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrojevo (†1606), bisbe de Lima.

24. Dissabte. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

ENTREVISTA

IGNACIO GUIU

Déu?

Els universitaris tenen interès per la teologia? Per la resposta que està tenint el cicle de conferències organitzat per l'Església de Santa Maria de Montalegre de Barcelona i el Departament de Filosofia Teorètica i Pràctica de la UB, sí. Una cinquantena de joves assisteixen els dilluns d'aquest mes, a les 19.30 h, a les ponències obertes a universitaris de qualsevol branca d'estudis, que imparteixen experts de primer nivell, perquè tinguin un primer contacte amb la teologia cristiana com a disciplina científica. El cicle, que porta per títol *Déu?* i té lloc a l'església de Santa M. de Montalegre, amb entrada lliure, el coordina el Dr. Ignacio Guiu, professor del Departament de Filosofia Teorètica i Pràctica de la UB.

Com heu estructurat el cicle?

Està pensat com una introducció a la teologia per a universitaris. Hem triat quatre qüestions que configuren l'especificitat de la teologia cristiana: ens preguntem què és la teologia, la qual cosa ens permet abordar, entre altres temes, les relacions entre fe i raó; després ens preguntem per la possibilitat que Déu es reveli als homes; la conferència de demà tracta sobre Crist, misteri central del cristianisme; i la darrera, dilluns vinent, ens preguntarem per l'Església.

Com a professor de filosofia teòrica, com presenta la teologia natural?

Entenc la teologia natural com la ciència que contempla la realitat en les seves causes últimes i primeres. Per això, la primera tasca consisteix, crec jo, a recuperar l'afany contemplatiu, la intel·ligència metafísica de la realitat, tornant la mirada a l'ésser. I m'agrada portar-la a terme de la mà dels filòsofs grecs, que van elaborar una teologia filosòfica davant uns relats mítics que no representaven fidelment la naturalesa de Déu.

Por què és necessària una formació teològica?

La formació teològica és necessària per a la pròpia perfecció de l'home. Sense ella, és impossible conèixer-se un mateix. La universitat hauria d'estar convençuda d'això i recuperar la seva vocació humanista, superant la parcel·lació del saber, responsable, crec jo, de l'actual desorientació de l'home sobre la seva veritat més íntima.

Oscar Bardají i Martín

CULTURA DE LA COMPASIÓN

Vivir

las bienaventuranzas

El espíritu del Arca se fundamenta en el Evangelio, en la Buena Noticia de Jesucristo. Las bienaventuranzas están en el centro de nuestras comunidades. Si olvidamos esta inspiración inicial perdemos el auténtico sentido de los discapacitados, a quienes ya no consideraremos capaces de vivir y crecer en su apertura a Dios y en la belleza oculta tras su divinidad; y los asistentes se negarán a entablar con ellos una alianza.

Tenderemos, por el contrario, a utilizar a los discapacitados para nuestra propia experiencia o para nuestro provecho espiritual, cuando no para construirnos una nueva forma de vida. Ya no nos dejaremos inquietar por ellos, porque tampoco nos dejamos inquietar por Jesús y la verdad que Él es.

Y aquí estamos tocando la ambigüedad fundamental del Arca, que es además nuestro propio desafío. El Arca sólo podrá vivir y progresar si hay en su seno una fuerte inspiración espiritual. Los asistentes sólo podrán permanecer y profundizar en la alianza que han sido llamados a vivir con los pobres si se mantienen en contacto con la fuente de donde brota su propio ser.

Para muchos esto significa estar enraizados en Jesús y en el Evangelio, y confiar en el poder del Espíritu. Las técnicas psicológicas pueden ayudarles a clarificar sus motivaciones, del mismo modo que las técnicas profesionales pueden servirles en su comportamiento para con los discapacitados. Pero sólo el Espíritu de Jesús puede transformar sus corazones y enseñarles a amar y a vivir una auténtica relación con los discapacitados y, de este modo, vivir las bienaventuranzas, que tanto contrastan con los valores del mundo.

Jean Vanier

(*Escritos esenciales*, Ed. Sal Terrae)

Consell Diocesà de Càritas

Càritas d'Urgell va celebrar el dissabte 25 de febrer la 33a reunió del seu Consell Diocesà. Es va donar als assistents (la totalitat dels membres) molta informació sobre les activitats realitzades durant l'any 2011, i fou aprovat l'estat de comptes de Càritas Diocesana, que necessàriament busca donar resposta a les nombroses necessitats que la crisi econòmica posa de manifest en persones que en un tant per cent elevat acuden a Càritas per a poder rebre ajut i suport. El Consell va prendre decisions sobre un llegat testamentari i van poder comunicar-se les novetats que afecten a Càritas com ara la propera Marató de TV3 contra la pobresa o la trobada de voluntaris de Càritas a Catalunya el proper 20 d'octubre. El Consell Diocesà és el màxim òrgan de decisions de la entitat, sota la presidència de l'Arquebisbe Joan Enric Vives i dirigit pel Director de Càritas Diocesana Sr. Josep Casanova. En acabar la reunió, la majoria dels assistents van compartir un dinar de germanor.

Exercicis Espirituals a Balaguer

Uns 30 sacerdots d'Urgell van participar en els Exercicis Espirituals celebrats al Santuari del Sant Crist de Balaguer del 27 de febrer al 2 de març, a càrrec del Capellà i Periodista Mn. Salvador Bacardit. Mn. Bacardit és actualment Vicari Episcopal de l'Arquebisbat de Barcelona i Delegat Episcopal de Càritas i Rector de Santa Coloma de Gramenet. Ha estat set anys Missioner a Xile i té experiència de diversos anys com a formador al Seminari Diocesà de Barcelona. Mons. Joan-Enric Vives va saludar els participants a l'inici del recés tot desitjant-los uns dies de pregària i de recolliment ben profitosos, en aquests primers dies del temps quaresmal. Els va posar al corrent del greu estat de salut de Mn. Sebastià Bonjorn, Capellà del Bisbat d'Urgell missioner a Colòmbia des del 1964, tot demanant d'encomanar-lo a Déu.

Multitudinari comiat de Mons. Bonjorn a Bogotà

L'Arquebisbe Joan-Enric va presidir el 29 de febrer l'enterrament del sacerdot urgellenc Mons. Sebastià Bonjorn, a Bogotà, on va morir el 27 de febrer als 84 anys. Mons. Bonjorn va crear a Bogotà el 1965 la Fundación Instituto Tecnológico del Sur, col·legi dedicat a l'educació de nens amb escassos recursos i la seva tasca educativa i pastoral ha estat reconeguda àmpliament a Colòmbia i per l'Església. Va ser celebrada una missa funeral en la seva memòria el diumenge 11 de març a Vallverd d'Urgell, on va néixer el 9 de gener de 1928 a casa de Josep Bonjorn Domenjó i Carmen Sales.

L'enterrament a Bogotà va ser una cerimònia multitudinària, al qual van assistir els alumnes del Instituto, professors, fidels, un gran nombre de sacerdots de la diòcesi i prelats que hi van tenir tracte directe.

Mons. Bonjorn va realitzar els seus estudis de Filosofia i de Teologia al Seminari Conciliar fins al 1950. Va ser ordenat sacerdot el 17 de juny de 1951 per Monsenyor Ramon Iglesias a la Diòcesi d'Urgell. Va prestar els seus serveis pastorals primer a La Guàrdia de Tornabous, a Vielha, Cabanabona, Vilalta, Florejacs, Cubells i Guardiola.

Després, va ser destinat a l'arxidiòcesi de Bogotà des de 1964 com a membre de la O.C.S.H.A. (Obra de Cooperación Sacerdotal Hispano Americana). Va treballar com a capellà de l'Hospital San Juan de Dios, de la Universidad Nacional, fou Vicari Ecònom de la Parròquia el Santísimo Sacramento; va ser Vicari Ecònom i després Rector (1965-1995) de la Parròquia de la Sagrada Família.

Al 1965 va crear la Fundación Instituto Tecnológico del Sur, col·legi dedicat a l'educació de nens amb escassos recursos; allí va exercir inicialment com a professor i es va dedicar també a la Pastoral Educativa.

El 1991 va fundar per a la gent gran la Llar La Casa Nostra, a Bogotà i Chinauta. El 1995 va rebre la medalla Simón Bolívar com a condecoració del Ministerio de Educación Nacional, destacant la seva tasca en favor de l'educació.

El 1996 va ser nomenat Membre de la Junta Directiva del Instituto Tecnológico del Sur i el 1998 va ser Vicari Parroquial a la Sagrada Família.

El 1999 l'Alcaldia Major de Bogotà li va concedir a Monsenyor Bonjorn Sales el títol de Colombià per adopció; l'any 2000 és nomenat Director Executiu i Representant Legal de la Fundació Instituto Tecnológico del Sur i en aquest mateix any va ser designat Prelat d'Honor del Sant Pare Joan Pau II.

L'any 2005 el Senat de la República de Colòmbia li va atorgar la condecoració de Gran Oficial de l'ordre del Congrés de Colòmbia com a reconeixement al servei prestat en aquest país.

Mons. Rubén Salazar Gómez, Arquebisbe de Bogotà, els seus Bisbes auxiliars i Vicaris Episcopals, el Clergat i els membres d'aquesta Església Particular han lamentat la mort de Monsenyor Bonjorn Sales, s'han unit en oració d'acció de gràcies per la seva vida i el seu ministeri.

Reunió del Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics

Divendres dia 2 de març, i presidit per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, es va reunir el Consell Diocesà per als Assumptes Econòmics a la Casa del Bisbat de La Seu d'Urgell, per tractar diversos assumptes de la seva competència i oferir-ne els dictàmens pertinents.

Mor Mn. Rafael Orri

El diumenge primer de Quaresma, dia 26 de febrer, a l'església parroquial de la Mare de Déu Assumpta de Ribes de Freser, l'Arquebisbe d'Urgell va presidir amb el Vicari general, Mn. Josep M. Mauri, i els sacerdots de Ribes de Freser, Mn. Melcior Querol i Mn. Joan Perera, les exèquies de Mn. Rafael Orri i Morató, traspasat a Manresa el dia 23 de febrer de 2012.

Hi va assistir la seva família i també els amics, l'Il·lm. Sr. Alcalde de Ribes de Freser i directors de la Vall de Núria, així com nombrosos fidels. Les seves restes reposen amb les de la seva mare al cementiri de Ribes.

Mn. Orri va ser Capellà del Santuari de la Mare de Déu de Núria del setembre de 1997 al 2005 i del 2005 al 2008, adscrit i resident a la Parròquia de Ribes de Freser.

Mn. Rafel Orri havia nascut a Barcelona l'11 de juny de 1946. Després d'una vida professional en el teatre, va professar com a frare caputxí l'octubre de 1986 i fou ordenat de diaca l'abril de 1988.

Demanà la incardinació al Bisbat d'Urgell i va exercir el diaconat primer a Llavorsí, des de març de 1990. El 27 de desembre de 1990 fou incardinat a la diòcesi d'Urgell, i rebé l'ordenació presbiteral el 6 de juliol de 1991, a Llavorsí. Des de 1991 fou Rector de Llavorsí, Aidí i Baiasca, i el 1993 fou nomenat Rector de Vilanova de Meià, Santa Maria de Meià, Argentera-Gàrzola i Lluçars.

En aquests darrers anys vivia amb la seva família al Pont de Vilomara (diòcesi de Vic).

TEMPS QUARESIMAL I PASSIÓ

per Mn. Manuel Pal

VUITENA ESTACIÓ

Jesús consola les dones de Jerusalem

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

«No ploreu per mi: ploreu més aviat per vosaltres i pels vostres fills». Aquestes paraules vostres, Senyor, ens recorden que el plany per les desgràcies no ha de quedar-se mai a un nivell de lamentació sentimental. Davant d'una injustícia, cal que ens preguntem sincerament quina pot ser la nostra part de responsabilitat individual i col·lectiva. Només aquest realisme crític podrà afavorir una resposta adequada i efectiva. «No aquell que diu Senyor, Senyor... entrarà al regne del cel sinó el qui fa la voluntat del meu Pare». Senyor, ajudeu-nos a ser sempre vertaders i valents.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Res no hi valen les ploralles i els mots de compassió. Seran altres les batalles per un món just i millor.

NOVENA ESTACIÓ

Jesús cau a terra per tercera vegada

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Senyor, us contemplem, amb Isaïes, «caigut en la pols de la mort». I pensem en tots aquells que es troben en un abatiment extrem. Que no troben cap sentit i cap sortida al seu dolor. Els ronda, fins i tot, a voltes, la temptació del suïcidi... Senyor, en les nostres hores més fosques sigueu-nos Vós llum i fortalesa. I acolliu misericordiosament els qui caiguin en l'abisme de la total desesperança.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

Oh persona humiliada en la pols del sofriment, nova força i alenada faci, en Déu, ton cor valent.

DESENA ESTACIÓ

Despullen Jesús i li donen a beure fel i vinagre

«Us adorem Senyor, i us beneïm. Perquè per la vostra santa creu heu redimit el món.»

Vós ens diguéreu, Senyor, que a qui ens vol prendre la túnica li donem el mantell i tot, Aquesta actitud de deseiximent total i d'absoluta no violència, la visquéreu davant dels qui us espoliaven. Que diferents que són les nostres reaccions! Admirarem els herois no violents, però en la pràctica ens armem —i amb quines armes!— per defensar-nos i atacar, si convé. Sona a utopia la vostra benaurança per als qui posen pau, i per als mansuets que paren l'altra galta i per als perseguits... Que el desarmament del cor i el desarmament material, en els individus i en les societats, sigui una realitat i que la Pau sigui el vostre Do i la nostra conquesta.

Tingueu pietat de nosaltres, Senyor...

El pecat sols deshonora, no nuseses de vestit. Lliure i fort seré tothora si de tot m'he deseixit.